

LEVÉL A SZERKESZTŐNEK

Kedves János,

ez a levél az írás és a nem-írás határán mozog. Minthogy az írásnak (és értelemszerűen: a nem-írásnak) a műfaját a szerkesztőség a szerzőkre bízta, én ezt a formát választottam.

Tehát: a napokban eszembe jutott egy kislány, nevezzük Lajoskának. És egy óvoda, ahová Lajoska az 1980-as évek második felében járt. És egy pizsama, melyet Lajoskára délutánonként ráadtak a csendes pihenő kezdetekor.

Erre a pizsamára csodálatosan szép, színes ábrák voltak rányomtatva: vizespohár, mozdony, holdsarló, gomba, páros cseresznye, meg még egy fecske is. Lajoska pedig rájött, hogy a csendes pihenő során arról az ábráról fog álmodni, amelyikre elalvás előtt rászorítja a kezét.

Ha a mozdonyra, akkor utazásosat álmodik.

Ha a gombára, akkor mérgezéseset. Nem tudta pontosan, milyen is egy mérgezés, de már hallott róla, és nagyon érdekes volt.

Ha a cseresznyére, akkor gyümölcsösöt.

Ha a fecskére, akkor vagy fecskésset, vagy szabadságosat, mert halotta, hogy a fecske szabad, mint a madár, meg hogy Szabadság-híd is van, meg hogy nyáron a szülei el fognak menni szabadságra.

Legjobban a szabadságról szeretett álmodni.

Mondták is az óvónők, amikor látták, hogy a fecskére szorította a kezét: „Lajoska már megint a szabadságról álmodik!” Pedig csak a fecskéről álmodott. Vagy még arról se, mert nem tudott elaludni, mégis lehunyva tartotta a szemét, hogy azt higgyék, alszik.

Egyébként már közeledett a nyár, amikor a szülei majd szabadságra mennek. Szép meleg idő volt.

Az óvoda Budán volt, egy lejtős kis utcában, a lejtő közepe táján, zöldövezetben. Autók alig jártak arra, finom friss volt a levegő.

Egyszer a délutáni csendes pihenő alatt Lajoska, amikor már megint nem tudott a szabadságról álmodni, résnyire nyitotta a szemét, és látta, hogy az óvónők lábujjhegyen kiosonnak a teakonyhába kávézni. Ő is lábujjhegyre állt, ő is kiosont, de nem a teakonyhába, hanem a kertbe. (Szép nagy kertje volt az óvodának, terebélyes fákkal, mogyoróbokrokkal.)

Meg sem állt az utca felőli kerítésig.

Ott állt a kerítésnél pizsamában, pizsamáján tündököltek a csodálatosan szép, színes ábrák, és átnézett az utca túlsó oldalára.

Az utca túloldalán is volt egy kert. Ott is voltak fák és bokrok. A fák között öreg bácsik és öreg nénik voltak, és ők is pizsamát viseltek, de az ő pizsamájukon nem voltak szép színes ábrák, csak fentről lefelé futó, szürke csíkok.

Lajoska tudta, hogy az utca túloldalán egy kórház van, ahol betegek laknak, akik azért betegek, hogy minél hamarabb meggyógyuljanak, és azért hordanak szürke csíkos pizsamát, hogy rögtön észre lehessen venni, hogy betegek.

Másnap kimegy a kapun (az óvoda kapuját valaki nyitva felejtette, emiatt később fegyelmi eljárás indulhat), átmegy az utca túloldalára, és beszélget a csíkos pizsamát viselő öreg bácsikkal és nénikkel, akik nagyon soványak, biztosan a betegségtől, vagy attól, hogy mindjárt meg fognak gyógyulni. Még almát vagy narancsot is kap tőlük.

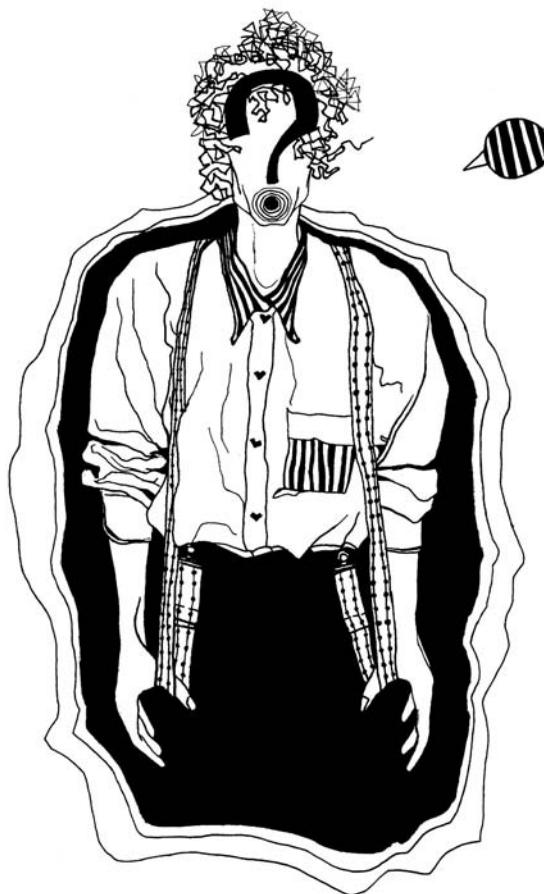
Az egyik óvónő észreveszi Lajoskát, kiszalad érte. Elmagyarázza neki, hogy ezek az öreg bácsik és nénik nemsokára meg fognak halni, tudniillik sugarazzák őket, és a sugárzás miatt ott van bennük a halál. És hogy a halállal nagyon kell vigyázni, mert az egy fertőző betegség, és aki azt elkapja, azt kiviszik a Farkasréti temetőbe, és onnét már nagyon nehéz hazajönni.

Lajoska attól kezdve a csendes pihenők alatt halálosat szeretne álmodni, de nem találja a pizsamáján azt az ábrát, ami a halált előidézné.

Aztán eljön a nyár, de Lajoska szülei nem mennek szabadságra, hanem abba a lejtős utcába mennek, ahol az óvoda van, csak hogy most az egyszer a szemközti kapun mennek be, a kórház kapuján. A kórházban Lajoskával érdekes dolgok történnek, mindenféle készülékeket raknak rá, furcsa vizsgálatokat végeznek rajta, és így tovább. Innentől nem tudom, hogyan folytatódik a pizsamás történet.

Ha rendesen megírnám, akkor biztosan tudnám vagy kitalálnám, de hát nem írom meg, mert... Mert most ennyire futotta.

Barátsággal üdvözl:

MÁRTON László